

ACC. N:R M. 12729: 1-6.

Landskap: Öland Upptecknare: BL Högård
Härad: Möckleby Berättare: Malida Nilsson
Socken: N. Möckleby Berättarens yrke: Sjömanshustru
Uppteckningsår: 1953 Född år 1870 i N. Möckleby s.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Platsen för vigsel och dop. s. 1-6.

LuF 68.

Skriv endast på denna sida

Vigsel och Dop.

Malinda Nilsson, sjömanshustru och
dotter till en fiskare, om vigsel och
dop:

Jag vigdes hemma i sörvrummet på
vårt^x ställe. Det var oväder, snö,
så det var inte så näpelt att kom-
ma till kyrkan.

Det var vanligt att man stannade hem-
ma på vintern ofta hade de ju långt
till kyrkan - dessutom var det kallt
i kyrkan.

Jag var 25 år då. (1895)
~~Linn~~^{xx} var kronbrud, d. u. s. hon hade
kyrkans guldkrona på huvudet, lång
svart klänning med släp, vita hand.
^x Taderus ^{xx} rik bekant.

skan som köptes i stan. Då vigdes man i kyrkan och då var det kalas hemma.

De som inte hade råd att ställa till med kalas vigdes i prästgården. Där behövde de inte heller vara särskilt fina. Det var egentligen endast när man var kronbrud man behövde det.

När man vigdes hemma försökte man alltid att ha något kaka - kaffe åtminstone.

Man bjöd släkt och vänner och präster - han skulle ta första dansen med bruden - men det var mer på mors tid det.

Om någon väntade barn kunde hon inte viga i kyrkan inte. Då fick de gå till prästgården - det var inte så udda i vilket rum i prästgården,

i varje fall när jag konfirmerades såll
vi än på expeditionen än i Salen.

Prästen brukade inte bjuda brud-
parret på något och inte följde han
med hem heller.

Det var mest fattiga som vigdes i
prästgården ... om de hade plats hem-
ma, tog de det helst (?) hemma.

Det var för minst besvär att vigas i präst-
gården - då gick brudparret dit bara och
prästen kallade in ett par jomfrur som
vitnen .. Sen kunde de gå hem igen.

Jag har hört om husbönder som höll
bröllop för sitt gästekolk "men då
fick det int va va skit som helst!" "De
kostad, det." Men det var inte här
i trakten - fast det var i min barndom

in. (minne ej mer.)

Nu skall ju alla vigas i kyrkan
ja, det kan ju hända att någon inte
har hemnavigsel, men ofta är det så.

Dop.

På vintern lät nästan alla döpa sina
barn hemma. Det var inte så vanligt
att ta ett litet barn till en iskall,
oeldad kyrka.

Barnet döptes i regel inför församlingen
efter gudstjänsten. När det inte var
för kallt försökte man ju ta barnet
till kyrkan. Biskopen ville det. Han
sa alltid när han kom hit "kyrkan är
här att ha dop och bröllop i".

Det var Biskopen och värmeledning
i kyrkan - (den kom dit långt efter
mitt bröllop) - som drog folk till
kyrkan efterhand, efter många år,
både när det gällde vigsel och dop.
Nu döper dom ju mest i kyrkan.

Vid hemmadop bjöds värnaste
släkt, prästen och de som burit barnet.
Man bjöd mera på kaffe än på rikligt
kalas.

De fattiga döpte också hemma fast
de hade ju ingen bjudning efteråt.

Kyrktagning hade man när jag fick
mina barn, vet jag (1895-1900). ungefär
3 veckor efter dopet. Men det har de

ACC. N:R M. 12729:6

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

6

ute haft på länge.

Exha:

När en flicka fick ett barn utan att
vara gift fick hon stå skrift i
sankristian ... det var när jag läste
minns jag - om det har förekommit
senare vet jag inte.